

VAN DE DERDE ZUIL NAAR DE SCHADUWLAMP EN TERUG
Openingswoorden bij de expositie van Desiré Haverkamp in de
Kruitmagazijnen in Gorinchem op 23 april 2011

Lieve Desiré,
Dames en heren,

Het is een bijzonder voorrecht om hier vanmiddag te zijn, in de historische ruimte van de Kruitmagazijnen in Gorinchem, en om hier de openingswoorden te mogen spreken bij de expositie van Desiré Haverkamp.

Het is al bijna een kwart eeuw geleden, dat ik voor het eerst met haar en haar werk mocht kennismaken. Met haar persoonlijk klikte het meteen en wat haar werk betreft was het liefde op het eerste gezicht. Een intrigerende monoprint, een soort tempelfront dat opdoemt uit de mist, getiteld 'De derde zuil', heeft jarenlang mijn huiskamer gesierd. Was het de beweging die me zo boeide, de ruimtelijkheid, de werking van het licht dat ergens vandaan scheen te komen?

Sindsdien heb ik Desiré's verrichtingen geboeid gevolgd, op vele tientallen plaatsen in het land, in galeries en huiskamers, in schouwburgen en gemeentehuizen, in toonzalen en boerenschuren. Haar c.v. bevat een indrukwekkende lijst! En dan nu onder deze Gorkumse gewelven, met als thema 'vrijheid'.

Vrijheid

Vrijheid past bij kunst en bij kunstenaars, en zeker bij deze exposante. Ze heeft ooit opgemerkt het niet erg te vinden in materiële zin arm te blijven, als ze maar mag werken zoals ze wil. Dat maakt haar oeuvre, want zo mag je dat zo langzamerhand echt wel noemen, eigenzinnig, zonder een zweem van routine of gemakzucht, maar wel steeds duidelijk herkenbaar Haverkamps. Kunstenaars zouden altijd hun innerlijke artistieke stem moeten volgen, maar helaas waait er in Nederland een politieke wind die tot een wel erg afwijkende opvatting van het begrip 'vrijheid' heeft geleid. Orkesten, musea, galeries, theaters, beeldend kunstenaars, alles wat het leven de moeite waard maakt moet het momenteel ontgelden. De partijen die het woord 'vrijheid' in hun naam dragen zijn zoals u ongetwijfeld heeft gelezen deze week zelfs zover gegaan dat ze een hooggevalueerde vakgenoot, Thomas von der Dunk, het onmogelijk hebben gemaakt in het openbaar zijn visie op de tijdgeest te geven.

Daarom is de titel van deze tentoonstelling, en de inhoud die eraan is gegeven, onverwacht actueel. Zoals gezegd, vrijheid is een van de kernbegrippen als het gaat om het werk van Desiré. Maar er zijn nog een paar andere karakteristieke constanten in wat zij maakt, ongeacht of het grafiek is, boeken, keramiek, collages, installaties, waterbakjes, voertuigen of glasobjecten. Ik heb ze al even aangestipt: het zijn ruimte, licht en beweging.